

HỒI THỨ NĂM

ANH HÙNG TRI NGỘ

Nhìn theo dáng cách của Thượng Quan Phi rất lâu , người áo đen mới từ từ quay lại , ngó Lý Tâm Hoan và dùng mũi kiếm chỉ hai chiếc thây nằm dưới đất , nói bằng giọng từ tốn :

- Ngày đầu gặp mặt không có gì ra mắt , vậy xin tạm hai cái đó để tỏ lòng tôn kính .

Lý Tâm Hoan trầm ngâm , nhìn thanh kiếm trong tay người áo đen khẽ hỏi :

- Tung Dương Thiết Kiếm ?

Người áo đen gật đầu :

- Vâng , tôi là Quách Tung Dương .

Lý Tâm Hoan thở ra ;

- Đúng là danh bất hư truyền .

Cúi mặt nhìn sững vào thanh kiếm của mình , Quách Tung Dương khẽ nói :

- Nhưng không biết Tung Dương Thiết Kiếm so với Tiểu Lý Phi Dao thì sẽ ra sao?

Lý Tâm Hoan điềm đạm mỉm cười :

- Tôi không muốn có phúc đáp về vấn đề đó .

Quách Tung Dương hỏi :

- Tại sao thế ?

Lý Tâm Hoan nói :

- Bởi vì nếu tôi và các hạ , bất cứ ai mong muốn có phúc đáp như thế nhất định sẽ có nhiều hối hận .

Quách Tung Dương vụt ngẩng đầu lên .

Gương mặt vốn xạm màu của hắn bỗng hơi ửng đỏ , giọng hắn hơi cao :

- Nhưng nhất định phải có phúc đáp đó , phải vậy không ?

Lý Tâm Hoan thở dài và như nói một mình :

- Tôi mong rằng càng chậm chừng nào càng hay chừng ấy ..

Quách Tung Dương gằn giọng :

- Nhưng tôi nghĩ rằng càng sớm càng hay .

Lý Tâm Hoan cau mày :

- Tại sao lại phải như thế ?

Quách Tung Dương nói :

- Bởi vì một ngày nào đó giữa tôi và các hạ chưa phân cao thấp thì ngày ấy tôi vẫn ăn ngủ không yên .

Trầm ngâm một lúc , Lý Tâm Hoan thở ra :

- Các hạ định đến bao giờ ?

Quách Tung Dương nói :

- Ngay trong ngày hôm nay .

Lý Tâm Hoan gần giọng :

- Và ngay tại nơi này ?

Quách Tung Dương đảo mắt nhìn quanh và cười nhạt :

- Đây là nơi của các hạ , nơi ở cũ của các hạ .. Nếu giao đấu nơi này thì các hạ đã chiếm được phần địa lợi .

Lý Tâm Hoan mỉm cười gật đầu :

- Đúng , bằng câu nói đó , các hạ thật không hổ là một tuyệt đỉnh võ lâm .

Quách Tùng Dương nói :

- Nhưng ngày giờ do tôi định thì địa điểm phải do các hạ chọn mới phải hơn .

Lý Tâm Hoan cười :

- Cũng không cần thiết phải nhất định như thế .

Trầm ngâm một lúc khá lâu , Quách Tung Dương nói dứt :

- Được rồi , đã thế xin mời các hạ đi theo tôi .

Lý Tâm Hoan cười :

- Vâng , xin mời .

Hắn bước đi mấy bước , rồi như không dừng được , hấn lại ngồi lấu .

Bây giờ thì Lý Tâm Hoan mới phát hiện ra rằng Long Thiếu Vân đang nhìn hấn bằng đôi mắt đầy oán độc .

Cậu bé có đôi mắt thật sáng nhưng là thứ sáng của điều hâu . Cậu ta nhìn Lý Tâm Hoan như dán mắt vào da thịt .

Cho dầu đường kiếm của Quách Tung Dương thần dị đến cách nào , cho dầu Gia Cát Cương chết một cách kinh sợ ra sao , đôi mắt đàng đàng ấy cũng vụt biến thành nét thơ ngây đúng với đôi mắt của một đứa bé nhu hòa :

- Lý thúc thúc , từ bấy lâu nay đại thúc vẫn mạnh đấy chứ ?

Lý Tâm Hoan cười và gật đầu .

Đứa bé này nói chuyện luôn luôn làm cho hấn không biết phải đối đáp làm sao.

Bây giờ thì Long Thiếu Vân đã xuống lầu , cậu ta đi sát bên Lý Tâm Hoan và vọt đưa tay nắm áo :

- Đại thúc , người áo đen ấy xem chừng như hung hãn quá , đại thúc không nên theo hắn .

Lý Tâm Hoan gượng mỉm cười :

- Khi lớn rồi cháu sẽ biết , có những chuyện cháu tuy không muốn làm nhưng không làm không được .

Long Thiếu Vân nói :

- Nhưng nếu đại thúc có bề nào thì lấy ai bảo vệ cho mẹ con cháu ?

Lý Tâm Hoan khựng lại sững sờ .

Và không biết qua bao lâu , khi ngẩng đầu lên Lý Tâm Hoan mới hay rằng cũng không biết tự bao giờ , Lâm Thi Âm , người thiếu phụ đêm đêm chong ngọn đèn leo lét đã ra tận cầu thang đứng nhìn sững xuống . Trong ánh mắt , tuy đượm đầy đau khổ nhưng dưới chiều sâu của ánh mắt đó đượm vẻ vui mừng .

Con trai của nàng cuối cùng rồi cũng thân thiết với Lý Tâm Hoan , điều mà nàng hằng đêm cầu nguyện và gần như tuyệt vọng và bây giờ thì sự vui mừng ấy đến được với nàng . Không gì có thể làm cho nàng mừng hơn nữa .

Riêng Lý Tâm Hoan thì chợt nghe chua xót , hắn không đủ cam đảm ngẩng mặt trông lên .

Long Thiếu Vân kêu lớn :

- Mẹ , mẹ ... mẹ coi , Lý đại thúc vừa mới về rồi lại đi ngay .

Lâm Thi Âm rặng nở nụ cười :

- Lý đại thúc có chuyện không thể không đi .

Nụ cười của nàng thật thê lương , tiếng cười của nàng thật u uất , lúc bây giờ nếu Lý Tâm Hoan ngẩng mặt lên thì e rằng trái tim của hắn sẽ nát tan ..

Long Thiếu Vân nói :

- Mẹ , chẳng lẽ mẹ chẳng có lời nào với Lý đại thúc hay sao ?

Vành môi của Lâm Thi Âm khẽ rung rung :

- Có chuyện gì thì cũng phải chờ Lý đại thúc trở lại rồi hãy nói chứ con .

Long Thiếu Vân nhếch nhếch môi , háy mắt :

- Con xem chừng đi lần này rồi đại thúc sẽ không về .

Lâm Thi Âm gắt lớn :

- Tiểu Vân , con không được nói điều gàn dở , hãy để cho đại thúc đi .

Long Thiếu Vân gật đầu và buông áo Lý Tâm Hoan :

- Được rồi , đại thúc đi đi , cũng đừng thèm nhớ kỹ gì đến mẹ con cháu nữa . Mẹ con cháu từ đây kể như không còn nói nương tựa , không còn ai lo lắng cho mẹ con cháu nữa đâu .

Cậu bé dụi mắt và khóc nho nhỏ .

Quách Tung Dương đã đi lên cây cầu nhỏ , hấn đứng khoanh tay nhìn lại .

Cuối cùng Lý Tâm Hoan quay mình bỏ đi , hấn không ngẩng đầu nhìn lên mà cũng cũng không nói một tiếng nào .

Giây phút bây giờ , vô luận nói một tiếng nào kể cũng bằng thừa hưởng chi hấn thật tình không biết phải nói gì và hấn cũng không dám nhìn mặt Lâm Thi Âm .

Một con người khi có tình cảm quá mức thì xem bên ngoài in hình như là kẻ vô tình .

Chờ đến khi Lý Tâm Hoan đi xa rồi , Long Thiếu Vân mới ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm sau lưng hấn , ánh mắt của cậu bé bây giờ đã trở lại oán độc như trước , vành môi khê nhếch nụ cười cũng oán độc như tia mắt .

Hấn nói lầm thầm :

- Ta biết bây giờ trong lòng ngươi khốn đốn lắm nhưng ta cần làm cho ngươi khốn đốn bởi vì bất luận là ai , kẻ nào mang một tâm tình nặng trĩu như thế mà đi giao đấu với Quách Tung Dương thì kẻ như kẻ ấy hết đời .

Đúng là một đứa bé thâm độc bởi vì hấn đã làm một chuyện quá hay , hay cho cái độc ác của hấn vì hết sức bình tĩnh chú tâm đối phó cũng chưa nhìn thấy thanh thiết kiếm của họ Quách hưởng chi tâm tình đã loạn như Lý Tâm Hoan hiện tại thì tâm trí đâu để mà đón đỡ cho kham .

Long Thiếu Vân cười chúm chím một mình :

- Lý Tâm Hoan ơi , Lý Tâm Hoan , ngày hôm nay ngươi sẽ đi vào tử lộ .

Mùa thu ở bên ngoài hình như còn đi vào sâu hơn ở trong bốn bức tường .

Quách Tung Dương hai tay vẫn còn đút vào trong túi áo .

Lý Tâm Hoan im lặng đi theo phía sau lưng hấn .

Đường khá dài , khá hẹp mà lại quanh co .

Không biết nút đầu của nó nơi nào .

Gió thu hiu hắt , hai bên đường cây cỏ đã trơ cành . Quách Tung Dương đi thật chậm nhưng bước đi của hấn thật dài .

Lý Tâm Hoan đi theo , hai mắt hấn nhìn chăm chú vào họ Quách một cách xuất thần .

Trên đường dài thật xộp , mỗi bước đi của Quách Tung Dương ăn lún thật lờ mờ mà bước nào cũng đều như bước nấy .

Cự ly của từng bước một cũng đều một cỡ như nhau ..

Xem dáng cách thì hình như hần rất ung dung như không để ý gì đến chuyện đo nhưng kỳ thật thì hần đã vận dụng toàn lực xuống đôi chân , cả bộ tay của hần tụy thọc sâu vào túi áo song nó rất nhịp với bước của chân , nhịp ở đây có nghĩa là nhịp điệu của việc vận dụng nội lực .

Vì thế cho nên , mỗi bước của hần nếu kéo thước mà đo thì nhất định không sai một ly nào .

Mặc cho đến lúc hai tay hai chân nội lực hoà hợp đến tiểu điểm cao nhất , đến mức độ tốt cùng thì hần tự nhiên dừng lại . Và như thế là đã đến nút con đường .

Đến nơi đó thì giữa hai người đã có một nút sinh mạng .

Lý Tâm Hoan rất hiểu điều đó .

Quách Tung Dương quả là một đối thủ đáng gờm .

Trong đời của Lý Tâm Hoan có lẽ đến hôm nay mới gặp một đối thủ đúng với cái nghĩa của nó .

Mỗi một người luyện võ , khi võ công đã đến mức độ tốt cùng đều có một cảm giác tích mịch như nhau bởi vì đến lúc ấy thì con người đó rất khó tìm được một đối thủ chân chính .

Vì thế nên đã có người không buồn , không tiếc cho mình bị bại bởi vì nếu có thể tìm ra một đối thủ chân chính thì dầu có bại cũng vẫn cảm thấy khoan khoái trong lòng .

Nhưng Lý Tâm Hoan bây giờ không cảm thấy khoan khoái chút nào cả .

Quả thật tâm tình của hần đã bán loạn quá rồi .

Hần biết rất rõ , ngay bây giờ lấy cái tâm thần bán loạn như thế mà giao đấu với Quách Tung Dương thì chuyện thắng chắc không có được nhiều mà sự bại lại nghiêng về mình nhiều hơn hết .

Tận cùng của con đường cũng có thể là sinh mạng của hần rồi .

Thật sự thì hần không sợ chết nhưng bây giờ hần có thể chết được sao ?

Quanh cảnh bốn bên càng đi càng hoang vắng , xa xa thấp thoáng thấy dáng rừng thưa .

Và dọc hai bên đường , ngô đồng trụ lá , khắp nơi trên mặt đất đỏ ói một màu lá rụng .

Lý Tâm Hoan mím miệng thở dài , chẳng lẽ đây là khoảng cuối cùng của con đường ?

Bước đi của Quách Tung Dương càng phút càng lớn hơn và dấu chân lui lại càng lúc càng mờ .

Tự nhiên vận dụng nội lực của hần đã đạt đến chỗ cao nhất , như vậy là công phu của hần kể đã hoàn tất .

Bây giờ thì công lực , tinh thần , thể chất của hắn đã đạt đến lúc hoàn toàn không có gì lay chuyển , tất cả hợp thành một khối vững như sắt thép , dai như chất nhựa đã đông .

Một kiếm của hắn trong lúc này vừa mạnh vừa chính xác gấp trăm ngàn lần so với lúc bình thường .

Lý Tâm Hoan bỗng nhiên dừng lại .

Hắn không nói , không phát xuất một tiếng động nào nhưng Quách Tung Dương thì đã nghe rất rõ , mặc dầu hắn không quay lại .

Tinh thần của hắn qua khoảng đường vận dụng bây giờ đã đến mức có thể cảm biết được bằng trực giác .

Tất cả những gì thay đổi trong khoảng trời đất im lìm cũng không sao thoát qua trực giác đó của hắn trong lúc bây giờ .

Hắn không quay đầu , hắn nói từng tiếng một :

- Tại nơi đây à ?

Trầm ngâm một lúc , Lý Tâm Hoan nói :

- Ta không thể giao đấu .

Quách Tung Dương vùng quay phắt lại , tia mắt như đao của hắn nhìn thẳng vào mặt Lý Tâm Hoan :

- Người nói sao ? các hạ bảo sao ?

Lý Tâm Hoan cúi mặt , lòng hắn dâng lên niềm chua xót .

Biết rằng đến lúc bây giờ mà nói thêm một tiếng không thể giao đấu , thật không khác nào vừa lâm trận chưa đánh chát gì mà đã bôn đào .

Chuyện như thế thật chẳng thà chết chứ không làm sao được .

Nhưng bây giờ Lý Tâm Hoan không thể không làm .

Quách Tung Dương rít giọng :

- Các hạ bảo rằng không thể cùng tôi giao đấu ?

Lý Tâm Hoan gật gật đầu .

Quách Tung Dương gặng lại :

- Tại sao thế ?

Lý Tâm Hoan thở ra :

- Tôi đã chịu thua rồi .

Quách Tung Dương trừng trừng đôi mắt nhìn Lý Tâm Hoan y như chưa bao giờ gặp mặt một con người như thế .

Thật lâu , hắn vụt thở ra :

- Lý Tâm Hoan ... Lý Tâm Hoan , người quả thật là một anh hùng trong thiên hạ .

Lý Tâm Hoan cười heo hắt :

- Anh hùng ? Con người như tôi mà có thể là anh hùng được sao ?

Quách Tung Dương thở ra :

- Khắp trong thiên hạ hiện hay , các hạ có lẽ là người duy nhất đáng gọi là anh hùng mà thôi .

Lý Tâm Hoan cúi mặt làm thinh .

Quách Tung Dương nói tiếp :

- Các hạ bảo rằng các hạ chịu thua phải không ? Nhưng theo tôi , khi một con người chịu nhận là thua là một con người nhiều dũng khí . Chính tôi , tôi chỉ bằng lòng chết chứ không bằng lòng nói một câu như thế .

Hắn cười và nói luôn :

- Nhưng chết vẫn còn dễ hơn nhiều . Có thể vì người khác dễ tự nhận rằng mình thua , dễ tự hạ mình thật thấp , nếu không nói là chịu nhục thì mới là cái khó và chính vì thế mà đáng gọi là anh hùng , đáng gọi là một kẻ tu mi chân chính .

Lý Tâm Hoan vụt ngẩng mặt lên một cách bất thường :

- Các hạ .

Tự nhiên đó là trạng thái bị kích động quá nhiều và không thể thốt ra được thêm tiếng thứ ba ..

Quách Tung Dương khoát khoát tay :

- Tôi rất hiểu các hạ , các hạ nói các hạ không thể giao đấu với tôi chỉ vì các hạ nhận thấy ngay bây giờ các hạ chưa có thể chết được . Các hạ biết rằng , hiện đang có người còn cần đến sự chiếu cố của các hạ và các hạ không thể bỏ mặc nàng .

Lý Tâm Hoan làm thinh , mặt hắn ửng hồng .

Một bằng hữu đáng tin cậy nhất cũng là một địch thủ đáng sợ nhất nhưng một địch thủ đáng sợ lại luôn luôn là một tri âm .

Bởi vì con người có đủ tư cách làm một địch thủ chân chính thì mới có đủ tư cách làm một người tri kỷ .

Bởi vì chỉ có hạng người như thế mới có thể hiểu rõ lòng mình .

Không biết Lý Tâm Hoan bây giờ đang thích thú hay là đang khổ sở hoặc là hắn đang cảm kích .

Nhưng dầu bằng một thứ tình cảm nào , hắn cũng không làm sao có thể nói ra lời .

Quách Tung Dương vụt nói :

- Nhưng phần tôi trong ngày hôm nay nếu không giao đấu với các hạ là không được .

Lý Tâm Hoan nhướng mắt :

- Tại sao thế ?

Quách Tung Dương điềm đàm trả lời :

- Khắp trong thiên hạ có được mấy Lý Tâm Hoan ? Ngày nay nếu tôi không giao đấu với các hạ , ngày khác muốn tìm một đối thủ như thế chỉ sợ rằng vĩnh viễn không bao giờ có .

Lý Tâm Hoan nói :

- Chỉ cần công việc của tôi ở đây xong rồi thì một ngày nào đó có thể do các hạ định và tôi sẽ không bao giờ từ chối .

Quách Tung Dương lắc đầu :

- Chờ cho đến lúc đó thì sợ e rằng giữa tôi và các hạ sẽ không còn giao đấu được nữa rồi .

Lý Tâm Hoan ngạc nhiên :

- Tại sao thế ?

Tia mắt Quách Tung Dương lơ đãng về xa , hần nhìn cụm mây trắng đang dật dờ bên vòm trời thăm thẳm và hần mỉm cười :

- Bởi vì đến lúc đó biết đâu tôi và các hạ chẳng trở thành tri kỷ .

Trầm ngâm một lúc thật lâu ,Lý Tâm Hoan nói chậm :

- Các hạ chỉ bằng lòng đặt tôi vào đối thủ chứ không bằng lòng xem tôi là một người bạn hay sao ?

Quách Tung Dương gằn giọng ;

- Trọn đời họ Quách này đã lỡ hiến mình cho võ đạo làm sao có chỗ để chứa tình bằng hữu .

Nói đến đây , giọng hần hơi dịu lại :

- Bằng hữu thì luôn luôn dễ có nhưng đủ cam đảm để nhận là đối thủ thật khó tìm .

"Cam đảm để nhận là đối thủ " , câu nói đó nghĩa sâu của nó vốn là để dùng trong tình bạn nhưng bây giờ thì Quách Tung Dương lại đem ra áp dụng trong cái nghĩa đối địch , nếu người nào đó mới nghe qua thật khó hiểu . Nội dung của nó đúng là " cam đảm nhìn nhau " , " cam đảm để ngó thẳng vào nhau " , có nghĩa là cam đảm nhận nhau trong một trường hợp khó khăn , " cam đảm nhận nhau là bằng hữu " , đó là một việc hiếm có , bây giờ họ Quách lại nói " cam đảm nhận nhau là địch thủ " , một câu nói lạ lùng .

Nhưng Lý Tâm Hoan với Quách Tung Dương , câu nói đó thật sâu và thật là hàm súc .

Cả hai người thông cảm nhau rất dễ dàng . Đảo mắt khắp thiên hạ , có thể cùng với tôi quyết định vấn đề sống chết , tự nhiên không phải chỉ một mình các hạ nhưng cho dù về phương diện võ công , những người ấy có thể hơn tôi vạn bội tôi cũng

không xem họ vào đâu , nếu tôi phải chết vào tay của họ thì quả là chuyện đó có lẽ là một chuyện mà tôi không bao giờ bằng lòng nhắm mắt .

Lý Tâm Hoan vòng tay cung kính :

- Được nghe như thế quả là vàng ngọc , Lý Tâm Hoan này có chết cũng chẳng tiếc gì , xin đa tạ các hạ ..

Có lẽ đây là lần đầu tiên Lý Tâm Hoan nói hai tiếng " đa tạ " với tất cả lòng thành nhưng lần khác nếu có cũng là tiếng xã giao .

Quách Tung Dương cũng lật đật vòng tay nghiêm giọng :

- Đa tạ sự thành toàn của các hạ , xin mời !

Lý Tâm Hoan lại vòng tay lần nữa :

- Xin mời !

Bằng hữu tương kính đã là một chuyện quý trong đời nhưng đối thủ mà tương kính thì lại là một chuyện quý trên đời ít có .

Họ xử sự với nhau như thế , thật quả là một thái độ anh hùng , nó là thứ tình cảm của người quân tử .

Sự thành khẩn của họ quả đáng làm cho người cảm động và tự nhiên hai người trong cuộc còn cảm động hơn ai hết .

Khá tiếc một điều là họ lại chẳng nên tình bằng hữu với nhau .

Điều đó , người ngoài cuộc không sao hiểu nổi .

Và chính vì thế mà nó trở thành vô giá .

Một làn gió thổi qua cuốn lấy lá vàng .

Rừng thông xao xác với mùa thu đang đậm .

Hơi lạnh của thanh kiếm rờn rợn lan rộng một góc trời khi Quách Tung Dương tuốt ra khỏi vỏ .

Thanh kiếm đưa cao lên ngang ngực , hai luồng nhãn quang của hắn không rời khỏi tầm ngang nhưng mục tiêu vẫn là nơi bàn tay họ Lý .

Hắn biết rất rõ đó là bàn tay đáng sợ .

Bây giờ thì Lý Tâm Hoan đã biến ra con người khác ..

Đầu tóc hắn cũng vẫn rối bời , quần áo hắn cũng vẫn nhăn nheo lam lũ nhưng nhìn vào toàn thân của hắn , người ta không thấy tiêu tụy một chút nào .

Gương mặt xơ xác của hắn từ lúc nào bây giờ cũng không còn nữa , bây giờ thì hai mắt hắn y như hai ánh sao đêm .

Y như một thanh kiếm đã hai năm nằm yên trong vỏ , ánh thép đã bị thời gian phủ lên một lớp bụi mờ , bây giờ thì thanh kiếm đã được tuốt ra , bây giờ thì ánh thép đã loé lên như phong độ thưở nào .

Y như một con người bị giam mình trong phòng tối suốt hai năm , bây giờ cánh cửa mở hoặc ra , không khí trong lành bên ngoài , cảnh vật rục rờ bên ngoài đã làm cho tâm hồn con người bùng lên sức sống , một sức sống bùng lên và thoát ra hai cánh cửa sổ của tâm hồn .

Thanh kiếm " con người " của hắn đã thoát ra khỏi vỏ , gian phòng của hai năm đã mở hoặc ra rồi .

" Một đao ghim lút yết hầu không sai chạy một ly " , không một cái vẩy tay nào mà ngọn đao bay vào chỗ trống . Đó là Tiểu Lý Phi Đao .

Một con người nổi tiếng phi đao từ lúc nhỏ , Tiểu Lý Phi Đao một ngoại hiệu dành cho chú bé Lý Tâm Hoan đến bây giờ , đến quá nửa đời người cũng chưa có ai phủ nhận .

Gió bây giờ như có vẻ mạnh hơn , gió quyen qua lá rừng , gió khua động cành cây , gió tốc những cành lá vàng tung lên như những cành hoa màu máu .

Thanh kiếm của Quách Tung Dương vung lên và bay rít theo gió , một ánh lóng lánh màu đen , hơi kiếm lạnh tấp thẳng vào yết hầu họ Lý .

Ngọn kiếm hãy còn chưa dứt mà khí lạnh đã rặng gió , đã vèo tới mục tiêu .

Như có bánh xe dưới bàn chân , không thấy Lý Tâm Hoan cử động nhưng hắn đã lùi lại sau hơn bảy thước , lưng hắn dựa đúng vào một gốc cây to . Thanh kiếm của Quách Tung Dương vụt biến chiêu , y như cây kim gập đá nam châm , mũi kiếm hút thẳng vào mặt của Lý Tâm Hoan y như có cần trục kéo lên một chiều thẳng đứng theo thân cây .

Quách Tung Dương rít lên một tiếng như tiếng hú của loài vượn và mũi kiếm cũng hư thân hình vút thẳng lên .

Kiếm và người của hắn đã hợp thành lại một .

Những đợt lá còn sót lại trên cành cây đã bị hơi kiếm bức rơi lả tả . Những đợt lá màu đỏ sậm vừa bị bức rơi lại bị lưỡi kiếm xắt nát và bung lên y như một đám mưa máu chập chùng .

Quanh cảnh thật đẹp mắt mà cũng thật rợn người .

Lý Tâm Hoan hai tay y như cánh chim bay , hắn vượt trong luồng mưa máu của lá thu cùng với những cụm lá nát ấy từ từ hạ lạc .

Tiếng hú của Quách Tung Dương hãy còn chưa dứt , mũi kiếm cùng với thân ảnh của hắn chúí theo .

Như một chiếc móng được xé ra từng mảnh , mũi kiếm của Quách Tung Dương trút xuống đỉnh đầu của Lý Tâm Hoan .

Cả một vùng kiếm tủa ra chu vi gần ba trượng ,như chiếc nôm thép từ trên cao phủ xuống , bất cứ né về bên nào cũng không làm sao thoát khỏi vòng khống chế .

Kềng !

Một tiếng khua chát chúa , những tia lửa bắn ra y như một ngọn pháo bông , ngọn tiểu đao của Lý Tâm Hoan bắn ra trúng ngay mũi kiếm .

Ngay trong lúc đó , ánh kiếm rợp trời vùng tắt hẳn , mường tượng như một gian phòng bị tắt ngang những ngọn đèn rực rỡ , không khí sau đó im lặng .

Bao nhiêu chiếc lá sau cũng nát ngườu bay phủ xuống đầu Quách Tung Dương như một đám mưa muện ở cuối mùa .

Ngọn tiểu đao của Lý Tâm Hoan vẫn còn y trong tay , mũi tiểu đao bị tiện đi một chút .

Hắn đứng im nhìn Quách Tung Dương và họ Quách cũng đứng im lìm nhìn hắn .

Cả hai người trên nét mặt không bộ lộ một vẻ gì ..

Nhưng trong lòng của hai người đã biết rất rõ ràng ..

Mũi đao trong tay của Lý Tâm Hoan bây giờ đã không còn tác dụng .

Tiểu Lý Phi Đao một khi bay ra thì bắn đi như điện xẹt , trừ bàn tay điêu luyện , trừ nội lực phi thường còn phải nhờ nhiều vảo mũi nhọn của ngọn đao , chính mũi nhọn đó đã xé gió đi ngọt xót .. Bây giờ , mũi nhọn đó đã bị tà , nếu cân phóng ra nó chỉ là một vật tầm thường như bao nhiêu vật tầm thường khác chứ không còn tacs dụng trăm lần không sai một của Tiểu Lý Phi Đao nữa .

Chỉ thắng chứ không hề bại của Tiểu Lý Phi Đao bây giờ đã thật không còn đứng nghĩa nữa hay sao ?

Cánh tay của Lý Tâm Hoan chậm chậm buông xuôi .

Cánh lá sau cùng đã rơi im trên mặt đất .

Khu rừng thông cũng trở về trong im lặng hoàn toàn .

Không khí và cảnh vật bỗng như cỗi chết .

Quách Tung Dương nhè nhẹ thở dài và chậm chậm tra thanh kiếm vào vỏ .

Mặt hắn không lộ vẻ gì nhưng ánh mắt hắn như lu lại và hắn nói bằng một giọng trầm trầm :

- Tôi thua .

Lý Tâm Hoan khẽ chớp mắt :

- Ai bảo rằng các hạ đã thua ?

Quách Tung Dương đáp :

- Tôi thừa nhận là đã thua .

Hắn nở một nụ cười thật nhẹ và chậm chậm nói tiếp :

- Câu nói này vốn dù cho phải chết , tôi cũng không khi nào chịu nói nhưng bây giờ tôi nói với tất cả lòng khoan khoái , cực kỳ khoan khoái , hết sức là khoan khoái .

Hắn nói luôn , hắn nhấn mạnh hai tiếng khoan khoái nhưng cái hậu của nó có vẻ u buồn .

Vì trong tiếng cười kéo nhẹ mà dài ấy , hắn bước ra khỏi rừng thông .

Chiếu tia mắt đưa tiễn theo Quách Tung Dương , Lý Tâm Hoan bỗng gập mình ho sần sặc .

Ngay trong lúc đó , bàn tay của ai vụt vỗ lên bôm bốp :

- Kỳ tài , kỳ tài , quả thật là kỳ tài .

Người vỗ tay ấy chẳng ai xa lạ mà chính là cô gái tóc bính . Nàng đã hứng kiếm cuộc so tài này từ lúc đầu cho đến lúc nàu mới chịu lộ diện .

Lý Tâm Hoan kìm cơn ho , ngược mắt nhìn cô gái :

- Tôi đã thua Quách Tung Dương sao gọi là kỳ tài . Quách Tung Dương mới đáng là bậc kỳ tài .

Cô gái tóc bính lắc đầu ngây ngây:

- Thám Hoa quá khiêm tốn đấy thôi . Tôi nói Thám Hoa là bậc kỳ tài .

Lý Tâm Hoan hơi nhếch mép , xoè bàn tay trên có lưỡi tiểu đao mũi nhọn đã bị tà :

- Lời nói của cô nương tôi e không thật . Tiểu đao đã bị kiếm chém tà mũi thì tôi đã thua rồi . May là Quách Tung Dương đã thế mạng cho tôi . Kiếm pháp của Quách Tung Dương quả thật kỳ tài .

Cô gái tóc bính dậm chân , nguyệt Lý Tâm Hoan nói :

- Tôi nói đây là lời nói thật tình . Thám Hoa đã có ba lần đây đủ cơ hội lấy mạng của Quách Tung Dương thế nhưng Thám Hoa lại chẳng xuống tay , mãi đến sau này khi sát khí của Thám Hoa đã không còn hay không muốn vươn lên cũng thế để đến nỗi bị mũi đao bị gãy đi , lúc bấy giờ có thể Quách Tung Dương có đủ điều kiện đặt Thám Hoa vào tử địa thế nhưng vì lòng đã phục nên hắn tình nguyện chịu thua .

Im lặng một lúc , Lý Tâm Hoan thở ra :

- Quách Tung Dương quả không hổ là một nhân tài tuấn kiệt .

Cô gái tóc bính nheo mắt :

- Thế còn Thám Hoa ?

Lý Tâm Hoan gượng cười và lắc đầu :

- Tôi ấy à ? Tôi mà có ra gì .

Cô gái tóc bính chớp mắt :

- Tôi hỏi Thám Hoa , vậy chứ đường kiếm thứ nhất của Quách Tung Dương thuộc về thức gì ?

Lý Tâm Hoan nói :

- Phong Quyện Lưu Vân .

Cô gái tóc bính hỏi tiếp :

- Thế còn chiêu thứ hai ?

Lý Tâm Hoan nói :

- Lưu Tinh Truy Nguyệt .

Cô gái tóc bính gật đầu :

- Từ chiêu Phong Quyện Lưu Vân thứ nhất biến sang Lưu Tinh Truy Nguyệt ở chiêu thứ hai nhưng khoảng giữa hai chiêu cách biến nhanh làm cho khó thấy tuy nhiên nó vẫn có một kẽ hở , nếu phi đao chịu nhắm ngay kẽ hở ấy mà bay vào thì mạng của Quách Tung Dương sẽ không còn nữa .

Lý Tâm Hoan làm thinh .

Cô gái tóc bính nói :

- Đó là cơ hội thứ nhất để giết họ Quách , Thám Hoa cần tôi nói những cơ hội kế tiếp nữa hay không ?

Lý Tâm Hoan cười gượng :

- Thôi cũng được .

Cô gái tóc bính lại cười :

- Người ta nói Lý Tâm Hoan xứng đáng gọi là nam nhi nhưng không ngờ lại giống đàn bà như thế nhỉ ?

Lý Tâm Hoan trong đời bị người ta mắng khá nhiều nhưng cái tiếng mắng là " đàn bà " thì thật là chưa từng chịu đựng , nhất là tiếng ấy lại từ cửa miệng của một cô gái , hấn đứng nghe mà không biết nên cười hay khóc .

Cô gái lại nhìn Lý Tâm Hoan bằng cặp mắt háy háy :

- Thám Hoa không nói mà lại không biết nữa nữa ?

Lý Tâm Hoan thở ra :

- ánh mắt cô nương thật sáng , sáng đến mức làm cho người đối diện gần như không dám nhìn thẳng , như thế thì chắc cô nương là một bậc cao nhân , tại hạ thật vô cùng thất lễ .

Cô gái tóc bính cười với cái môi dưới trề ra :

- Thôi , cho xin , đừng có giở giọng đề cao , bộ tính đưa tôi lên mây đấy à ? Tôi đứng không cao được tới vai Thám Hoa thì làm sao gọi là cao ?

Bây giờ thì Lý Tâm Hoan đã ho thật rồi .

Cô gái tóc bính dụ giọng :

- Tôi biết Thám Hoa không phải là con người hay tự khoe khoang nhưng nếu cần " tâng " người ta lên lại là sở trường , đó là chỗ tốt đồng thời cũng là một cái " bệnh " . Một con người sống trên đời không nên tự hạ mình thái quá .

Lý Tâm Hoan nói :

- Cô ...

Cô gái tóc bính chận ngang :

- Tôi không phải họ " Cô " mà cũng không phải tên " Nương " , tại làm sao Thám Hoa cứ gọi là " Cô Nương " hoài vậy ?

Lý Tâm Hoan bật cười , hần bỗng thấy cô gái này ăn nói quá có duyên .

Cô gái hất mặt lên làm theo giọng người lớn :

- Tôi họ Tôn , gọi là Tôn Tiểu Bạch , nhớ " Bạch " là trắng đấy nhé .

Lý Tâm Hoan nói :

- Tại hạ họ Lý ...

Tôn Tiểu Bạch khoát tay :

- Khỏi , người ta gọi mình là Thám Hoa thì người ta đã biết rõ danh tánh của mình quá rồi . Cung ra làm sao chi nữa cho nhiều chuyện ? Chính vì đã biết rõ tên danh nên tôi mới tìm đến để giao đấu .

Lý Tâm Hoan giật mình :

- Giao đấu ?

Tôn Tiểu Bạch cười hắc hắc :

- Không phải thứ giao đấu là rút kiếm đấu bởi vì nói về võ công thì một trăm năm nữa tôi cũng chưa luyện đến cái mức để có thể giao đấu với Thám Hoa được . Tôi nói đấu ở đây là đấu rượu , uống rượu kinh đấy mà . Bởi vì khi nghe ai có tửu lượng cao là tôi đâm ra ngứa ngáy .

Lý Tâm Hoan bật cười :

- Tôi biết những người uống rượu đều mang chứng bệnh như thế nhưng không ngờ cô ... à không , tôi không ngờ Tôn Tiểu Bạch lại cũng mang chứng bệnh như thế ư .

Tôn Tiểu Bạch nói :

- Nhưng bây giờ thì hơi bất tiện vì nếu đấu ngay bây giờ thì chẳng hoá ra tôi muốn chiếm tay trên hay sao .

Lý Tâm Hoan hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tôn Tiểu Bạch làm mặt nghiêm :

- Cuộc đấu sinh tử vừa rồi đã làm cho khí lực của Thám Hoa có phần giảm ít nhiều , tự nhiên tử lượng sẽ do đó mà đấu rượu cũng như đấu võ cũng cần phải đến Thiên Thời , Địa Lợi , Nhân Hòa , ba thứ đó nếu bị sút một là không thể được .

Lý Tâm Hoan cười :

- Bằng vào câu nói đó cũng không thôi , cũng đủ chứng tỏ cô nương là bậc cao thủ trong nghề rượu , có thể được cùng cô nương đấu rượu thì cho dù bị ngã tôi cũng rất vui lòng .

ánh mắt của Tôn Tiểu Bạch vụt rực lên :

- Thế thì tôi đã chiếm hẳn về Thiên Thời , vậy thì cũng không thể chiếm luôn Địa Lợi , nơi đấu xin nhường cho Thám Hoa chọn đây .

Lý Tâm Hoan nói :

- Đã thế xin mời cô nương hãy theo tôi .

Tôn Tiểu Bạch đưa tay theo kiểu người lớn :

- Xin mời !

© HQD